

WOJEWODA ŁÓDZKI

PNIK-I.4131.454.2021

Łódź, 2 czerwca 2021 r.

Rada Gminy w Parzęczewie

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713 i 1378) w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741 i 784)

stwierdzam nieważność

uchwały nr XXXII/269/21 Rady Gminy w Parzęczewie z dnia 29 kwietnia 2021 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Parzęczew, w całości.

Uzasadnienie

W dniu 4 maja 2021 r. przedmiotowa uchwała została przekazana Wojewodzie Łódzkiemu do oceny zgodności z prawem.

Organ nadzoru pismem z dnia 21 maja 2021 r. (znak: PNIK-I.4131.454.2021) poinformował Radę Gminy w Parzęczewie o wszczęciu postępowania w celu kontroli legalności niniejszej uchwały.

Rada Gminy w Parzęczewie w piśmie z dnia 25 maja 2021 r. złożyła wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie, które z przyczyn poniższych nie zasłużyły na uwzględnienie.

Niniejsza uchwała została podjęta z istotnym naruszeniem zasad sporządzania aktu planistycznego określonych w art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 4 i 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (zwana dalej u.p.z.p.) oraz § 4 pkt 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164 poz. 1587).

ŁÓDZKI URZĄD WOJEWÓDZKI W ŁODZI

90-926 Łódź, ul. Piotrkowska 104, tel.: (+48) 42 664 10 00, fax: (+48) 42 664 10 40Elektroniczna Skrzynka Podawcza ePUAP: /lodzuw/skrytka
www.lodzkie.eu

Administratorem danych osobowych jest Wojewoda Łódzki. Dane przetwarzane są w celu realizacji czynności urzędowych. Masz prawo do dostępu, sprostowania, ograniczenia przetwarzania danych. Więcej informacji znajdziesz na stronie www.lodzkie.eu w zakładce ochrona danych osobowych.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

W części ogólnej tekstu niniejszego planu miejscowego, w § 12 pkt 13 wprowadzono zapisy o treści: „w strefie ochronnej dla linii elektroenergetycznej o napięciu 220 kV ustala się: a) zakaz lokalizacji zabudowy przeznaczonej na pobyt ludzi, w terenie, w którym występuje przekroczenie dopuszczalnego poziomu oddziaływania pola elektromagnetycznego, określone w przepisach odrębnych z zakresu prawa budowlanego i elektroenergetyki, b) zakaz lokalizacji obiektów budowlanych w odległości od osi linii wysokiego napięcia mniejszych niż określają to przepisy odrębne, a także zakazuje się tworzenia hałd i nasypów”. Powyższe ustalenia planu nie spełniają wymagań określonych w art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p., który stanowi, że w planie miejscowym określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy.

Obowiązujące przepisy prawa nie regulują szerokości stref ochronnych od linii elektroenergetycznych oraz ograniczeń w nich występujących w aktach planistycznych, stąd też jednoznaczne ustalenie lokalizacji i szerokości stref ochronnych wraz ze wskazaniem konkretnych ograniczeń w zagospodarowaniu terenów powinno nastąpić w planie miejscowym. Zgodnie z art. 3 ust. 1 u.p.z.p. kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy należy do zadań własnych gminy i w kompetencjach rady gminy leży określenie szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ustalenie ograniczeń w ich użytkowaniu, w tym ustanowienie zakazu zabudowy.

Przywołane wyżej zapisy przedmiotowego planu miejscowego umożliwiają swobodną interpretację ustaleń planu na późniejszych etapach inwestycyjnych, bowiem uzależniają ograniczenia w użytkowaniu terenów od oceny pomiaru zasięgu ponadnormatywnego oddziaływania pola elektromagnetycznego, bądź odsyłają do przepisów odrębnych, które nie regulują zasad zagospodarowania w obrębie stref ochronnych od linii elektroenergetycznej. Przykładem dowolnej interpretacji, już na etapie uchwalania planu, jest treść załącznika graficznego nr 4 do uchwały, gdzie w terenie o symbolu MN, w granicach strefy ochronnej dla linii elektroenergetycznej o napięciu 220 kV, poprowadzono linię zabudowy dopuszczającą sytuowanie nowej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej w tej strefie.

Jednocześnie należy zauważyć, że tak skonstruowane zapisy mogą prowadzić do obejścia zakazu zabudowy poprzez uzyskanie oczekiwanej przez inwestora opinii innego organu. WSA w Poznaniu w wyroku z 20 czerwca 2018 r., sygn. akt. IV SA/Po 335/18)

orzekł, że "jeżeli przepis planu miejscowego zostanie skonstruowany w taki sposób, że o zakresie określonego w sposób alternatywny przeznaczenia terenu będzie decydował inny podmiot niż rada gminy, to tym samym będzie miał miejsce niezgodny z prawem sposób określenia i sformułowania w planie różnego przeznaczenia terenu". Takie stanowisko potwierdza również wyrok WSA w Poznaniu z 20 listopada 2019 r., sygn. akt: IV SA/Po 438/19, w którym stwierdzono, że „Organ planistyczny nie jest związany opinią zarządcy sieci i winien ustalić w planie jednoznacznie przeznaczenie i sposób zagospodarowania terenu, nie jest natomiast władny do nakładania na potencjalnych inwestorów obowiązku uzgodnienia inwestycji z innymi podmiotami.”(por. wyroki NSA: z 3 stycznia 2017 r., sygn. akt II OSK 1152/16, z 14 listopada 2017 roku, sygn. akt II OSK 2119/17, a także wyrok WSA w Łodzi z 22 lutego 2018 r., sygn. akt II SA/Łd 77/18).

Wyznaczenie strefy ochronnej w pasie przylegającym do urządzenia przesyłowego i określenie ograniczeń w ich użytkowaniu, podyktowane jest koniecznością ochrony ludzi i mienia przed negatywnymi skutkami oddziaływania tego urządzenia, przed skutkami awarii linii energetycznej, jak również niebezpieczeństwami związanymi z pracą urządzeń elektrycznych w tej strefie.

Plan miejscowy, jako akt prawa miejscowego, winien zawierać jednoznaczne, jasne i czytelne zapisy, których stosowanie nie będzie budziło wątpliwości ani nie będzie umożliwiało rozbieżnych interpretacji. Brak jednoznacznych szczegółowych warunków zagospodarowania oraz ograniczeń w użytkowaniu terenu w strefie ochronnej od linii elektroenergetycznej o mocy 220 kV jest istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p.

Ponadto ustalenia w § 9 pkt 5 ocenianej uchwały odnoszące się do występujących na obszarze objętym planem obiektów wpisanych do gminnej ewidencji zabytków o treści „wszelkie działania dotyczące zmiany gabarytów i elewacji w tym także proporcji otworów zewnętrznych i form zewnętrznej stolarki okiennej, czyli takie, które mogą mieć wpływ na stan zachowania lub zmianę wyglądu należy realizować zgodnie z przepisami odrębnymi dotyczącymi ochrony zabytków” są niezgodne z art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 4 ww. rozporządzenia Ministra Infrastruktury. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, w tym krajobrazów kulturowych oraz dóbr kultury współczesnej, zatem brak ustaleń planu w tym zakresie stanowi istotne naruszenie uchwalania aktu planistycznego.

Powyższy zapis dotyczy budynków znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków, która nie stanowi prawnej formy ochrony zabytków, stąd wszelkie wytyczne w zakresie ich ochrony powinny zostać zawarte w ustaleniach miejscowego planu zagospodarowania

przestrzennego, zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2021 r. poz. 710). Natomiast odesłanie w tym przypadku do przepisów odrębnych jest bezprzedmiotowe, bowiem obowiązujące przepisy nie regulują zasad ochrony zabytków znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków. Wprost przeciwnie z treści art. 19 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami wynika, że to w planie miejscowym, uwzględnia się w szczególności ochronę innych zabytków nieruchomych, znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków. Obowiązek ustalenia w planie miejscowym zasad dotyczących ochrony zabytków znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków wynika również z § 4 pkt 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który stanowi, że ustalenia dotyczące zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej powinny zawierać określenie obiektów i terenów chronionych ustaleniami planu miejscowego, w tym określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów.

Wobec powyższego, stosownie do art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, orzeczono jak na wstępie.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może zostać zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (90-434 Łódź ul. Piotrkowska 135) za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach.

w z. WOJEWODY ŁÓDZKIEGO

Karol Młynarczyk
I WICEWOJEWODA

Do wiadomości:
Wójt Gminy Parzęczew